

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

" การศึกษาเปรียบเทียบระดับความยากง่ายต่อการอ่านของบางกอกโพสต์กับ เดอะเนชั่น " นี้ มุ่งศึกษาเปรียบเทียบระดับความยากง่ายต่อการอ่านของเนื้อหา โดยรวมของหนังสือพิมพ์ทั้งสอง และยังต้องการเปรียบเทียบระดับความยากง่ายต่อการอ่านระหว่าง ช่างหนัก (ช่างการเมืองและช่างเศรษฐกิจ - ธุรกิจ) กับช่างเบา (ช่างกีฬาและช่างบันเทิง - สังคม) ระหว่างเรื่องที่เขียนโดยนักเขียนของหนังสือพิมพ์กับเรื่องที่มาจากสำนักข่าวต่างประเทศ และระหว่างบทบรรณาธิการกับช่างหนัก โดยใช้สูตรประเมินระดับความยากง่ายต่อการอ่าน (readability formulas) ของรูตอลฟ์ เฟลช (Rudolf Flesch) และของโรเบิร์ต กันนิง (Robert Gunning) นอกจากนี้ยังมุ่งเปรียบเทียบผลที่ได้จากการประเมินด้วยสูตรทั้งสองว่าใกล้เคียงกันหรือไม่

การวิจัยนี้ มีสมมุติฐานดังต่อไปนี้

1. เนื้อหาของบางกอกโพสต์และ เดอะเนชั่น มีระดับความยากง่ายต่อการอ่านต่างกัน
2. ช่างหนักยากต่อการอ่านมากกว่าช่างเบา
3. เรื่องที่เขียนโดยนักเขียนของหนังสือพิมพ์ง่ายต่อการอ่าน มากกว่าเรื่องที่มาจากสำนักข่าวต่างประเทศ
4. ช่างหนักยากต่อการอ่านมากกว่าบทบรรณาธิการ
5. ผลที่ได้จากการใช้สูตรของเฟลชและกันนิงมีความสอดคล้องกัน

ตัวอย่างที่นำมาศึกษา มาจากช่างการเมือง ช่างธุรกิจ ช่างกีฬา ช่างบันเทิง - สังคม และบทบรรณาธิการจากหนังสือพิมพ์บางกอกโพสต์และ เดอะเนชั่น 48 ฉบับ (ชื่อฉบับละ 24 ฉบับ) ในช่วงระหว่างเดือนกรกฎาคม 2535 ถึงมิถุนายน 2536 การสุ่มเลือกตัวอย่างอย่างเป็นระบบ ทำให้ได้ตัวอย่าง (ซึ่งประกอบด้วยคำ 100 คำ) จำนวน 409 ตัวอย่าง (จากบางกอกโพสต์ 199 ตัวอย่าง และจากเดอะเนชั่น 210 ตัวอย่าง)

ข้อมูลอีกส่วนหนึ่งได้จากการสัมภาษณ์บรรณาธิการตรวจแก้ไขต้นฉบับ 5 คน (จากบางกอกโพสต์ 3 คน และจากเดอะเนชั่น 2 คน) เกี่ยวกับลักษณะการตรวจแก้ต้นฉบับ ความเห็นและการให้ความสำคัญกับเรื่องความยากง่ายต่อการอ่านของ เนื้อหาหนังสือพิมพ์และอื่น ๆ

สรุปผลการวิจัย

ก. ผลการประเมินระดับความยากง่ายต่อการอ่าน ผลการรวบรวมข้อมูลพบว่า ตัวอย่างจากหนังสือพิมพ์บางกอกโพสต์และ เดอะเนชั่นที่ศึกษา โดยเฉลี่ยยากต่อการอ่าน

ตามมาตรฐานของเฟลช โดยเฉลี่ยตัวอย่างจากหนังสือพิมพ์ทั้งสอง ต่างก็อยู่ในระดับ " ยาก " และตามมาตรฐานของกันนิง ตัวอย่างดังกล่าวมีความยากโดยเฉลี่ยในระดับมหาวิทยาลัยของสหรัฐอเมริกา ซึ่งเมื่อเทียบคร่าว ๆ กับระบบการศึกษาของไทย (นับจำนวนปีที่เรียน) ก็จะไม่ต่ำกว่าระดับมหาวิทยาลัยเช่นกัน

นอกจากนี้ยังพบว่า ตัวอย่างส่วนใหญ่ที่ศึกษาอยู่ในระดับที่ยากต่อการอ่านตามมาตรฐานของเฟลชและกันนิง ทั้งบางกอกโพสต์และ เดอะเนชั่นมีจำนวนตัวอย่างที่ได้ " คะแนนความง่ายต่อการอ่าน " ของเฟลชในระดับ " ยาก " และ " ยากมาก " ถึงประมาณ 3 ใน 4 และจำนวนตัวอย่างกว่าครึ่งหนึ่งจากหนังสือพิมพ์ทั้งสองได้ " ดัชนีความยาก " ของกันนิงในระดับมหาวิทยาลัย

เมื่อแยกพิจารณาตัวอย่างจาก เนื้อหาแต่ละประเภทของบางกอกโพสต์และ เดอะเนชั่นที่ศึกษา คือ ข่าวการเมือง ข่าวธุรกิจ ข่าวกีฬา ข่าวบันเทิง และบทบรรณาธิการ พบว่า

1. เมื่อวัดด้วยสูตรประเมินความยากง่ายต่อการอ่านของเฟลช เนื้อหาเกือบทั้งหมดได้ " คะแนนความง่ายต่อการอ่าน " โดยเฉลี่ยในระดับ " ยาก " มีเฉพาะตัวอย่าง ข่าวบันเทิง - สังคมเท่านั้นที่อยู่ในระดับ " ค่อนข้างยาก "
2. เมื่อวัดด้วยสูตรของกันนิง พบว่าตัวอย่างข่าวการเมือง ข่าวธุรกิจ และบทบรรณาธิการของหนังสือพิมพ์ทั้งสอง มีความยากโดยเฉลี่ยในระดับมหาวิทยาลัยปีที่ 2 - 3

ของสหรัฐอเมริกา (เทียบตามจำนวนปีที่เรียนจะเท่ากับระดับเดียวกันของไทย) ส่วนข่าวกีฬาและข่าวบันเทิง - สังคม มีความยากโดยเฉลี่ยในระดับเกรด 10 - 12 ของสหรัฐฯ (เทียบได้กับระดับมัธยมศึกษาตอนปลายของไทย) ซึ่งเฟลชถือว่า " ค่อนข้างยาก "

จ. ผลการทดสอบสมมุติฐาน การวิจัยนี้มีสมมุติฐาน 5 ข้อ สมมุติฐานข้อ 1 - 4 เป็นการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของเนื้อหาแต่ละคู่ ส่วนข้อสุดท้ายเป็นการพิจารณาค่าสหสัมพันธ์ระหว่างผลการคำนวณด้วยสูตรของเฟลชกับของกันนึ่ง สมมุติฐานทุกข้อกำหนดนัยสำคัญที่ระดับ .05 เป็นระดับที่ยอมรับสมมุติฐาน ผลเป็นดังนี้

1. สมมุติฐานข้อ 1 " เนื้อหาของบางกอกโพสต์และเดอะ เนชั่นมีระดับความยากง่ายต่อการอ่านต่างกัน "

ค่าเฉลี่ยของ " คะแนนความยากง่ายต่อการอ่าน " ของเฟลช และ " ดัชนีความยาก " ของกันนึ่งใกล้เคียงกันมากระหว่างหนังสือพิมพ์ทั้งสอง ผลการวิจัยไม่ปฏิบัติตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ เนื่องจากความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของหนังสือพิมพ์ทั้งสองไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

2. สมมุติฐานข้อ 2 " ข่าวหนักยากต่อการอ่านมากกว่าข่าวเบา "

ผลการรวบรวมข้อมูลพบว่า ค่าเฉลี่ยของ " คะแนนความง่ายต่อการอ่าน " และ " ดัชนีความยาก " ของตัวอย่างข่าวหนัก (ข่าวการเมืองและข่าวธุรกิจ) อยู่ในระดับที่ยากต่อการอ่านมากกว่าตัวอย่างข่าวเบา (ข่าวกีฬาและข่าวบันเทิง - สังคม) ความแตกต่างดังกล่าวมีนัยสำคัญที่ระดับต่ำกว่า .001 ผลการวิจัยจึงเป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้

3. สมมุติฐานข้อ 3 " เรื่องที่เขียนโดยนักเขียนของหนังสือพิมพ์ง่ายต่อการอ่านมากกว่าเรื่องที่มาจากสำนักข่าวต่างประเทศ "

ผลการวิจัยไม่ปฏิบัติตามสมมุติฐาน แต่ข้อมูลที่รวบรวมได้แสดงผลไปในทางตรงกันข้ามกับสมมุติฐานดังกล่าว คือพบว่าโดยเฉลี่ยตัวอย่างจากเรื่องที่มาจากสำนักข่าวต่างประเทศง่ายต่อการอ่านมากกว่าตัวอย่างจากเรื่องที่เขียนโดยนักเขียนของหนังสือพิมพ์

ความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

4. สมมุติฐานข้อ 4 " ชาวหนักยากต่อการอ่านมากกว่าบรรณาธิการ "

ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยระดับความยากง่ายต่อการอ่าน ระหว่างตัวอย่าง ชาวหนักกับตัวอย่างบรรณาธิการ ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ผลการวิจัยจึงไม่เป็นไปตาม สมมุติฐานที่ตั้งไว้

5. สมมุติฐานข้อ 5 " ผลที่ได้จากการใช้สูตรของเฟลชและกันนิงไม่ต่างกัน "

ผลการวิจัยเป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ คือ ผลที่ได้จากการคำนวณระดับความ ยากง่ายต่อการอ่าน ด้วยสูตรของเฟลชกับของกันนิง มีสหสัมพันธ์กันในระดับ " ค่อนข้างสูง " และความสัมพันธ์ดังกล่าวมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < .001$)

ค. ผลการสัมภาษณ์บรรณาธิการตรวจแก้ไขต้นฉบับ สรุปเป็นประเด็นต่าง ๆ ได้ ดังนี้

1. ระบบการทำงานของกองบรรณาธิการ ทั้งบางกอกโพสต์และเดอะเนชั่น ต่างก็นำระบบคอมพิวเตอร์มาใช้ในการทำงานของกองบรรณาธิการ เพื่อเก็บข่าวและบทความ ในการนำไปผลิตต่อไป

แหล่งสำคัญของต้นฉบับมาจากนักข่าว (ทั้งที่เขียนเป็นภาษาอังกฤษและเป็นภาษาไทย ซึ่งมีผู้แปลเป็นภาษาอังกฤษภายหลัง) และจากสำนักข่าวต่างประเทศ อนึ่ง ต้นฉบับจากนักข่าวนั้นมักเป็นข่าวภายในประเทศ ส่วนที่มาจากสำนักข่าว มักเป็นข่าวต่างประเทศ

หนังสือพิมพ์ทั้งสองเรียกบรรณาธิการตรวจแก้ไขต้นฉบับต่างกัน บางกอกโพสต์ใช้คำว่า " sub editor " ส่วนเดอะเนชั่นเรียกว่า " copy editor " โดยที่ sub editor ของบางกอกโพสต์จะทำหน้าที่ตรวจแก้ไขต้นฉบับ รวมทั้งจัดวางรูปหน้า หนังสือพิมพ์ (layout) และให้หัวเรื่อง ส่วน copy editor ของเดอะเนชั่นจะตรวจแก้ ต้นฉบับอย่างเดียว สำหรับหน้าที่การจัดเลย์เอาต์และให้หัวเรื่อง จะเป็นของ " sub editor "

2. การตรวจแก้ไขต้นฉบับและปัญหาที่พบบ่อย บรรณาธิการตรวจแก้ไขต้นฉบับของหนังสือพิมพ์ทั้งสอง จะให้ความสำคัญกับเรื่องไวยากรณ์ การใช้ภาษา และความถูกต้องของข้อมูล เป็นส่วนใหญ่

ต้นฉบับทุกเรื่องทั้งจากสำนักข่าวต่างประเทศ และที่เขียนโดยนักเขียนของหนังสือพิมพ์ จะต้องมีการแก้ไข มากบ้างน้อยบ้าง ตามแต่บรรณาธิการตรวจแก้ไขต้นฉบับ จะเห็นสมควร บางเรื่องที่เห็นว่าเขียนได้ดี ก็ไม่จำเป็นต้องแก้ไขมาก แต่บางเรื่องอาจต้องปรับปรุงใหม่แทบทั้งหมดทีเดียว ส่วนใหญ่เรื่องที่มาจากสำนักข่าวต่างประเทศไม่ต้องแก้ไขมากนัก

ปัญหาส่วนใหญ่ที่บรรณาธิการตรวจแก้ไขต้นฉบับของหนังสือพิมพ์ทั้งสองพบบ่อย คือการใช้ภาษาอังกฤษอย่างผิด ๆ ของนักข่าวหรือนักเขียนบางคน รวมทั้งการเขียนโดยใช้สำนวนโวหารที่เข้าใจยาก ใช้คำยาก (เช่น ศัพท์วิชาการหรือศัพท์เฉพาะ) โดยไม่อธิบายความหมาย และการเขียนประโยคยาวโดยใช้วลีที่เกินจำเป็น

3. การทำให้เรื่องอ่านง่าย บรรณาธิการตรวจแก้ไขต้นฉบับของหนังสือพิมพ์ทั้งสองมีความเห็นคล้ายกัน กล่าวคือ ของบางกอกโพสต์แนะนำให้เขียนอย่างกระชับ (tight) และใช้ภาษาง่าย ๆ ส่วนของเดอะเนชั่นก็เห็นว่าควรเขียนอย่างง่าย ๆ ใช้ศัพท์ธรรมดา และประโยคไม่ยาวหรือซับซ้อน

4. ปัจจัยที่มีผลต่อความยากง่ายต่อการอ่าน บรรณาธิการตรวจแก้ไขต้นฉบับของเดอะเนชั่นเห็นว่า น่าจะเป็นความง่าย (simplicity) และความชัดเจน (clarity) ของงานเขียน ส่วนของบางกอกโพสต์เน้นที่ความชัดเจนและความกระชับ (tightness) โดยเห็นว่าหนังสือพิมพ์ควรหลีกเลี่ยงการต่อซ้ำ (spills) ยกเว้นกรณีที่เป็นจริง ๆ เช่น เป็นข่าวที่มีผู้ติดตามมาก หรือมีข้อความสำคัญที่ไม่สามารถตัดทอนได้

5. ความเห็นเกี่ยวกับสูตรประเมินระดับความยากง่ายต่อการอ่าน บรรณาธิการตรวจแก้ไขต้นฉบับของเดอะเนชั่นทั้ง 2 คนที่สัมภาษณ์ "ไม่รู้จัก " สูตรประเมินระดับความยากง่ายต่อการอ่าน " (readability formula) ส่วนของบางกอกโพสต์ บรรณาธิการตรวจแก้ไขต้นฉบับ 2 ใน 3 คนที่สัมภาษณ์ทราบว่าไม่มีสูตรฯ ดังกล่าว

แม้บรรณาธิการตรวจแก้ไขต้นฉบับเกือบทุกคนที่สัมภาษณ์จะเห็นด้วยกับแนวคิดของสูตรฯ ของเพลซและกันนิ่งที่ว่า คำยาว ๆ และประโยคยาว ๆ มีส่วนทำให้งานเขียนอ่านยาก แต่ก็มีความเห็นว่าการจะยึดถือเฉพาะ " สูตร " ในการเขียนคงไม่พอ เพราะการสร้างงานเขียนดี ๆ นั้น ไม่สามารถสรุปออกมาเป็นสูตรได้ ประสบการณ์และสามัญสำนึกต่างหากที่มีความสำคัญ ทั้งสองสิ่งน่าจะสามารถบอกกับผู้เขียนได้ว่าการเขียนในลักษณะใดจึงจะ " ใช้ได้ " และอย่างไร " ใช้ไม่ได้ "

6. เปรียบเทียบระดับความยากง่ายต่อการอ่าน ระหว่าง เนื้อหาบางกอกโพสต์ และ เดอะเนชั่น บรรณาธิการตรวจแก้ไขต้นฉบับของ เดอะเนชั่น เห็นว่า โดยเฉลี่ยเนื้อหาในหนังสือพิมพ์ของตนค่อนข้างจะอ่านง่ายกว่าบางกอกโพสต์เล็กน้อย ในขณะที่บรรณาธิการตรวจแก้ไขต้นฉบับของบางกอกโพสต์คิดว่าระดับความยากง่ายต่อการอ่านของ เนื้อหาหนังสือพิมพ์ทั้งสองค่อนข้างจะใกล้เคียงกัน

7. การให้ความสำคัญกับผู้อ่าน และความยากง่ายต่อการอ่านของเนื้อหา สรุปเป็นประเด็นต่าง ๆ ได้ดังต่อไปนี้

ก) ผู้อ่านส่วนใหญ่ของหนังสือพิมพ์ทั้งสองเป็นคนไทย บรรณาธิการตรวจแก้ไขต้นฉบับของบางกอกโพสต์ประเมินว่า หนังสือพิมพ์ของตนมีผู้อ่านชาวไทยประมาณร้อยละ 65 - 70 ส่วนของ เดอะเนชั่น เห็นว่ามีประมาณ 60 - 70 และที่เหลือเป็นชาวต่างประเทศ

ข) บรรณาธิการตรวจแก้ไขต้นฉบับของทั้งบางกอกโพสต์และ เดอะเนชั่น ที่ให้สัมภาษณ์กล่าวว่า ตนเองให้ความสำคัญกับการทำให้เนื้อหาหนังสือพิมพ์ง่ายต่อการอ่าน (readable) แต่ไม่สามารถตอบแทนบรรณาธิการตรวจแก้ไขต้นฉบับคนอื่นได้

ค) บรรณาธิการตรวจแก้ไขต้นฉบับทุกคนที่สัมภาษณ์ เห็นว่าผู้อ่านชาวไทยส่วนใหญ่จะเข้าใจเนื้อหาของหนังสือพิมพ์ของตนได้เป็นอย่างดี โดยที่ส่วนใหญ่เห็นว่าไม่จำเป็นที่จะต้องทำให้ระดับภาษาในหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษของไทยง่ายกว่าหนังสือพิมพ์ในประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาประจำชาติ

ง) บรรณาธิการตรวจแก้ไขต้นฉบับมีความเห็นต่างกันในเรื่องที่ว่า ผู้อ่านหนังสือพิมพ์บางกอกโพสต์และเดอะเนชั่นควรมีการศึกษาในระดับใด ความแตกต่างนั้นมีตั้งแต่ที่เห็นวาระระดับการศึกษาไม่จำเป็น เพียงแค่เข้าใจภาษาอังกฤษได้ดีพอควรก็น่าจะพอ ไปจนถึงที่เห็นว่าน่าจะเป็นระดับเตรียมอุดมศึกษาหรืออุดมศึกษา (มหาวิทยาลัย)

จ) บรรณาธิการตรวจแก้ไขต้นฉบับทุกคนที่ให้สัมภาษณ์เห็นว่า การทำให้นื่องานหนังสือพิมพ์อ่านง่ายขึ้น อาจช่วยเพิ่มจำนวนผู้อ่านได้ แต่ก็เห็นว่ายังมีปัจจัยอื่นที่สำคัญด้วยเช่นกัน อาทิ การลงข่าวสำคัญให้ครบถ้วน (ไม่ตกข่าวสำคัญ) การเสนอข้อมูลที่ถูกต้องและอย่างเที่ยงตรง การจัดรูปแบบในหน้าหนังสือพิมพ์ที่น่าอ่าน (attractive layout) เป็นต้น

อภิปรายผล

สูตรประเมินระดับความยากง่ายต่อการอ่านทั้งของเฟลชและกันนิงชี้ให้เห็นว่าโดยเฉลี่ยตัวอย่างจากงานเขียนในหนังสือพิมพ์บางกอกโพสต์และเดอะเนชั่น มีความยากอยู่ในระดับมหาวิทยาลัยของสหรัฐอเมริกา หรืออาจเทียบอย่างคร่าว ๆ ได้กับระดับอุดมศึกษาของไทยเช่นกัน ความยากในระดับนี้อาจถือได้ว่ายากต่อการอ่านสำหรับคนไทยส่วนใหญ่

เนื้อหาของหนังสือพิมพ์ทั้งสองแทบทุกประเภทที่ศึกษา (ข่าวการเมือง ข่าวธุรกิจ ข่าวกีฬา และบทบรรณาธิการ) มีความยากในระดับมหาวิทยาลัย มีเฉพาะข่าวบันเทิง - สังคมเท่านั้น ที่ยากในระดับมัธยมปลายของสหรัฐฯ (เกรด 10 - 12) ซึ่งก็ไม่ถือว่าง่ายเท่าใดนักสำหรับผู้อ่านไทยหลายคน โดยเฉพาะเมื่อทราบว่านักศึกษาไทยระดับมหาวิทยาลัยชั้นปีที่ 1 บางคน มีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเทียบเท่าระดับเกรด 6 (ป.6) ของสหรัฐฯ * และนักเรียนชั้น ม.ศ.5 (ม.6 ปัจจุบัน) บางคนก็มีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเทียบได้กับเกรด 2 ของสหรัฐฯ*

เนื่องจากสูตรของเฟลชและกันนิงคำนึงถึงความยาวของคำ และของประโยค จึงสามารถประเมินได้ว่าสาเหตุสำคัญที่ทำให้เนื้อหาของบางกอกโพสต์และเดอะเนชั่นถูกจัดอยู่ในระดับยากต่อการอ่านมีดังนี้

---

* ผลการศึกษาของกอบลาภ ดันสกุล (พ.ศ. 2526) และประนอม สัจจัง (พ.ศ. 2526) ตามลำดับ (สุพัฒน์ สุขมลสันต์, 2535: 67)

1. ใช้คำยาวเป็นส่วนใหญ่ โดยเฉพาะในข่าวหนัก (ข่าวการเมือง และข่าวธุรกิจ) และบทบรรณาธิการ โดยที่มีจำนวน " คำยาก " (คำศัพท์ที่มีตั้งแต่ 3 พยางค์ขึ้นไป) เกินกว่าร้อยละ 10 และจำนวนพยางค์ต่อ 100 คำเกิน 155 ลักษณะดังกล่าวนี้ กั้นนิ่งและเพลชถือว่ายากต่อการอ่านสำหรับผู้อ่านทั่วไป
2. ความยาวประโยคโดยเฉลี่ยเกิน 20 คำ ซึ่งถือว่ายากต่อการอ่านตามสูตรฯ ของเพลชและกั้นนิ่ง มีบางตัวอย่างที่มีความยาวโดยเฉลี่ยของประโยคถึงกว่า 50 คำ (ในบทบรรณาธิการและข่าวหนัก) ซึ่งคงทำให้ผู้อ่านต้องใช้ความพยายามอย่างมากจึงจะเข้าใจได้
3. ใช้วลียาว ๆ ที่สามารถใช้คำจำนวนน้อยกว่าแทนได้ สิ่งนี้นอกจากจะทำให้ประโยคยาวขึ้นโดยไม่จำเป็นแล้ว ยังทำให้งานเขียนนั้นเยิ่นเย้อ เช่น in order to (ควรเป็น to) due to the fact that (ควรเป็น due to หรือ because) เป็นต้น
4. โครงสร้างประโยคซับซ้อน ทำให้ประโยคยาวและอ่านเข้าใจยาก เช่น มีการใช้บุพบทวลี (prepositional phrase) หรือ dependent clause มาก และบางครั้งก็ละเลยแนวคิดที่ว่า " หนึ่งความคิดต่อหนึ่งประโยค " (one sentence, one idea) จึงทำให้โครงสร้างประโยคซับซ้อนขึ้น และทำให้ผู้อ่านเข้าใจได้ยากขึ้น
5. ใช้คำขยายที่ไม่จำเป็นทำให้ประโยคยาวขึ้น เช่น his own company, In addition, the US also seeks ..., in the month of May, with smile on her face เป็นต้น

นอกจากนั้น จากการสำรวจข้อเขียนในหนังสือพิมพ์ช่วงที่ศึกษา ยังพบว่ายังมีลักษณะอื่น ๆ ที่ตำราเกี่ยวกับการเขียนระบุว่ามีส่วนทำให้งานเขียนอ่านยาก เช่น ย่อหน้ายาว (โดยเฉพาะในบทบรรณาธิการ) ใช้คำจากภาษาต่างประเทศที่ไม่ใช่ภาษาอังกฤษ ซึ่งบางคำผู้อ่านอาจไม่คุ้นเคย (เช่น rendezvous, in absentia, haute couture) เป็นต้น

บางกอกโพสต์ - เดอะเนชั่น ผลการรวบรวมข้อมูลพบว่า โดยเฉลี่ยหนังสือพิมพ์ทั้งสองมีความยากต่อการอ่านในระดับใกล้เคียงกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมุติฐานการวิจัย

ผลดังกล่าวยืนยันว่า ความเชื่อของผู้วิจัยที่ว่า เนื้อหาของ เดอะ เนชั่นน่าจะง่ายต่อการอ่านมากกว่าบางกอกโพสต์นั้นไม่ถูกต้อง ซึ่งอาจเป็นไปได้ว่าผู้วิจัยเข้าใจผิด โดยคิดว่า เดอะ เนชั่น เป็นหนังสือพิมพ์ที่จัดตั้งและบริหารโดยคนไทย น่าจะมุ่งที่จะ เขียนให้เข้าใจง่ายสำหรับคนไทยมากกว่า หรืออาจเป็นเพราะงานเขียนใน เดอะ เนชั่นมีโครงสร้างประโยคที่ซับซ้อนขึ้นกว่าในอดีต รวมทั้งมีจำนวนคำยากมากขึ้นกว่าเดิม หากมีการวิจัยเปรียบเทียบความยากง่ายต่อการอ่านของ เนื้อหาหนังสือพิมพ์ เดอะ เนชั่นระหว่างอดีตกับปัจจุบันอาจได้คำตอบที่ชัดเจนขึ้น

ช่าวหนัก - ช่าวเบา ผลการรวบรวมข้อมูลพบว่า ช่าวหนัก (ช่าวการเมือง และช่าวเศรษฐกิจ - ธุรกิจ) ยากต่อการอ่านมากกว่าช่าวเบา (ช่าวกีฬา และช่าวบันเทิง - สังคม) ซึ่งเหมือนกับผลที่ได้จากการวิจัยในต่างประเทศ เช่น งานของ Danielson and Bryan (1964) และ Fowler and Smith (1982)

ตัวอย่างจากช่าวหนักโดยเฉลี่ยมีประโยคที่ยาวกว่า และใช้คำยาวมากกว่าช่าวเบา ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าช่าวแต่ละประเภทนั้นมีลักษณะการเขียน (สไตล์) ต่างกัน หากพิจารณาลักษณะของช่าวทั้ง 2 ประเภท ก็จะพบความแตกต่างที่เด่นชัดประการหนึ่ง คือ ช่าวหนักมักเป็นเรื่องที่อธิบายยากกว่าช่าวเบา ช่าวการเมืองและช่าวธุรกิจนั้น มักต้องใช้คำหลายพยางค์ หรือใช้ศัพท์ยาก เพื่อจะอธิบายความหมายให้ชัดเจนหรือตรงกับความต้องการ รวมทั้งอาจต้องใช้คำหลายคำในแต่ละประโยค ในขณะที่ช่าวกีฬาและช่าวบันเทิง - สังคมนั้น มีลักษณะเป็นทางการน้อยกว่า และมักเป็นเรื่องเบา ๆ อธิบายได้ง่ายกว่า จึงมักมีประโยคสั้นกว่า และใช้ศัพท์ยากน้อยกว่า

เรื่องโดยนักเขียนของหนังสือพิมพ์ - จากสำนักช่าวต่างประเทศ ผลการรวบรวมข้อมูลและทดสอบสมมุติฐาน ชี้ว่าโดยเฉลี่ยตัวอย่างจากเรื่องที่มาจากสำนักช่าวต่างประเทศ ง่ายต่อการอ่านมากกว่าตัวอย่างจาก เรื่องที่เขียนโดยนักเขียนของหนังสือพิมพ์

ผลดังกล่าวตรงข้ามกับความเชื่อเดิมของผู้วิจัย ซึ่งคิดว่าเรื่องที่เขียนโดยนักเขียนหนังสือพิมพ์ (ส่วนใหญ่เป็นชาวไทย) น่าจะง่ายกว่า เนื่องจากผู้อ่านส่วนใหญ่ของหนังสือพิมพ์ทั้งสองเป็นคนไทย ดังนั้น ผู้เขียนเรื่องและบรรณาธิการตรวจแก้ไขต้นฉบับ คงพยายามจะทำให้เรื่องของตนเขียน หรือตรวจแก้ไขไม่ยากเกินไปนัก

ผลการรวบรวมข้อมูลกลับพบว่า ตัวอย่างจาก เรื่องที่เขียนโดยนักเขียนของหนังสือพิมพ์ (ส่วนใหญ่เป็นชาวในประเทศ) โดยเฉลี่ยมีประโยคยาวกว่าและใช้คำยาวกว่า (ซึ่งโดยมาตรฐานของ เฟลชและกันนิงถือว่ายากต่อการอ่านมากกว่า) ตัวอย่างจาก เรื่องที่มาจาก สำนักข่าวต่างประเทศ (ส่วนใหญ่เป็นข่าวต่างประเทศ) ผู้วิจัยเห็นว่าอาจมีสาเหตุดังนี้

1. บรรณาธิการตรวจแก้ไขต้นฉบับบางคนของหนังสือพิมพ์คงจะเห็นว่า ประโยคยาวอาจดีกว่าหรือเหมาะสมกว่า จึงได้รวมประโยคเดิมของผู้เขียน จากเดิม 2 - 3 ประโยค เป็นประโยคเดียว

2. นักเขียนของหนังสือพิมพ์บางคนชอบใช้คำยาว ๆ ซึ่งมักเป็นคำที่ยาก ผู้อ่านไม่คุ้นเคย (ดังที่บรรณาธิการตรวจแก้ไขต้นฉบับบางคนที่สัมภาษณ์ ได้ตั้งข้อสังเกตไว้) และผู้ที่หน้าที่ตรวจแก้ไขต้นฉบับก็ได้เปลี่ยนแปลงให้เป็นคำที่ง่ายกว่า เช่น คำว่า exacerbate ซึ่งมีความหมายเดียวกับ worsen แต่คำหลังน่าจะเป็นที่คุ้นเคยของผู้อ่านมากกว่า

นอกจากนี้ ผู้เขียนบางคนอาจชอบเขียนประโยคยาว ๆ โดยที่บรรณาธิการตรวจแก้ไขต้นฉบับจะเลยที่จะเปลี่ยนแปลงหรือตัดทอนให้เป็นประโยคที่สั้นลง โดยแยกประโยคยาว ๆ ออกเป็น 2 - 3 ประโยค ซึ่งจะให้อ่านเข้าใจง่ายกว่า

3. สำนักข่าวต่างประเทศมีความเข้มงวดมากกว่าในเรื่องการเขียนให้ง่ายต่อการอ่าน โดยหลีกเลี่ยงประโยคที่ยาวมาก ๆ และคำยาก ๆ ในขณะที่บางกอกโพสต์และเดอะเนชั่นอาจไม่ให้ความสำคัญกับเรื่องนี้มากนัก แม้ว่าบรรณาธิการตรวจแก้ไขต้นฉบับของหนังสือพิมพ์ทั้งสองที่สัมภาษณ์ ได้กล่าวว่าตนเองให้ความสำคัญกับการทำให้เนื้อหาหนังสือพิมพ์ง่ายต่อการอ่าน แต่ผลการวิจัยกลับพบว่า เนื้อหาของหนังสือพิมพ์ทั้งสองยากต่อการอ่าน ซึ่งอาจเป็นไปได้ว่าทั้งบางกอกโพสต์และเดอะเนชั่นไม่ได้เข้มงวดกับเรื่องดังกล่าว

อนึ่ง การวิจัยในต่างประเทศ เช่น ของ Hoskins (1973) และ Catalano (1990) นั้น พบว่า ตัวอย่างข้อเขียนจากสำนักข่าวของสหรัฐฯ ที่ศึกษาส่วนใหญ่ ถูกจัดอยู่ในระดับยากต่อการอ่านตามมาตรฐานของ เฟลชและกันนิง ซึ่งก็คล้ายกับผลที่ได้ในการวิจัยนี้

ข้อสรุป - บทบรรณาธิการ ผลการรวบรวมข้อมูลและทดสอบสมมุติฐาน ไม่ได้แสดงว่าตัวอย่างที่ได้จาก เนื้อหาทั้ง 2 ประเภทนี้มีระดับความยากง่ายต่อการอ่านต่างกัน

ในสหรัฐอเมริกาเท่าที่มีการศึกษา เรื่องความยากง่ายต่อการอ่านของงานเขียนในหนังสือพิมพ์ มักพบว่าบทบรรณาธิการง่ายต่อการอ่านมากกว่าข่าวหนัก* แต่ลักษณะเช่นนี้ไม่พบในการวิจัยครั้งนี้ อาจเป็นเพราะจำนวนตัวอย่างบทบรรณาธิการที่ใช้มีน้อยกว่าตัวอย่างข่าวหนักมาก (44 ตัวอย่างต่อ 187 ตัวอย่าง) จึงทำให้ความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยทั้ง 2 กลุ่มไม่มีนัยสำคัญ หากเป็นเช่นนี้จริงก็ถือได้ว่าเป็นความบกพร่องในขั้นตอนการวางแผนการวิจัย ซึ่งควรแก้ไข หากมีการวิจัยในเรื่องนี้ต่อไป

อีกสาเหตุหนึ่งอาจเป็นเพราะว่า ผู้เขียนบทบรรณาธิการ และบรรณาธิการตรวจแก้ไขต้นฉบับ มีความคิดในลักษณะเดียวกับ Mr. Graeme Loveridge ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหารของเดอะ เนชั่น ที่ว่า บทวิเคราะห์หรือบทบรรณาธิการน่าจะสามารถเขียนในลักษณะ " เป็นวิชาการ " (intellectual) ได้มากกว่าเนื้อหาอื่นทั่วไป (เช่น ข่าว) คือสามารถใช้คำยากและประโยคที่ซับซ้อนกว่าได้ โดยเชื่อว่าผู้อ่านบทบรรณาธิการทั่วไปน่าจะมีการศึกษาสูงพอควร คงจะเข้าใจได้ไม่ยาก

สูตรของเฟลช - สูตรของกันนิง การศึกษานี้พบว่าสูตรทั้งสองให้ผลการประเมินระดับความยากง่ายต่อการอ่านใกล้เคียงกัน อาจเป็นเพราะทั้งสูตรของเฟลชและกันนิงต่างยึดถือความยาวของประโยคและความยาวของคำเป็นหลักในการประเมินระดับความยากง่ายต่อการอ่าน ผลการวิจัยนี้เหมือนกับผลการศึกษาของ Smith (1984) ที่พบว่าคะแนนที่ได้จากการคำนวณด้วยสูตรของเฟลชและกันนิงนั้นใกล้เคียงกัน

เมื่อเปรียบเทียบผลคะแนนความยากง่ายต่อการอ่านของทั้งเฟลชและกันนิงของแต่ละตัวอย่าง พบว่าส่วนใหญ่อยู่ในระดับใกล้เคียงกัน มีบางตัวอย่างที่การประเมินด้วยสูตรของเฟลชกับกันนิงให้ผลต่างกันมาก (3 - 4 ระดับ) ซึ่งมีข้อสังเกตดังนี้

1. กรณีที่ตัวอย่างมีตัวเลขมาก ๆ เช่น ในข่าวธุรกิจหรือข่าวกีฬาบางชิ้น ระดับความยากง่ายต่อการอ่านที่ประเมินด้วยสูตรของเฟลชและกันนิงจะต่างกัน เนื่องจากสูตรของกันนิงนั้นให้ความสำคัญเฉพาะ " คำยาก " (คำศัพท์ที่มีตั้งแต่ 3 พยางค์ขึ้นไป) ในขณะที่สูตรของเฟลชจะนับพยางค์ทุกตัวในตัวอย่าง ซึ่งรวมถึงตัวเลขด้วย จึงทำให้ผลที่ได้จากการคำนวณด้วยสูตรของเฟลชอยู่ในระดับที่ยากกว่า

---

* เช่น งานของ Moznette and Rarick (1968) และ Curtis and Shaver (1979)

2. กรณีที่ตัวอย่างมีค่าที่ขึ้นต้นด้วยตัวพิมพ์ใหญ่ (capital letter) มาก ๆ เช่น ชื่อบุคคล หรือชื่อเฉพาะต่าง ๆ ระดับความยากง่ายที่ได้จากการคำนวณด้วยสูตรของ เฟลช และกันนิงจะต่างกัน แม้ว่าค่าเหล่านั้นจะมีตั้งแต่ 3 พยางค์ขึ้นไป กันนิงก็ไม่ถือว่าเป็น " ค่ายาก " ในขณะที่สูตรของ เฟลชต้องนับพยางค์ของคำเหล่านี้ทุกตัว จึงทำให้ผลที่ได้จากการคำนวณด้วยสูตรของกันนิงอยู่ในระดับง่ายกว่าผลที่ได้จากสูตรของ เฟลช

ข้อสังเกตเกี่ยวกับสูตรประเมินระดับความยากง่ายต่อการอ่าน ปัจจุบันยังไม่มีมาตรวัดใดที่จะสามารถวัดความยากง่ายของงานเขียนได้ แต่ก็มีลักษณะบางอย่างในงานเขียนที่สามารถวิเคราะห์ได้ (โดยที่ลักษณะดังกล่าวสัมพันธ์กับความยากง่ายต่อการอ่าน) เช่น ความยาวของประโยคและของคำ ซึ่งทั้ง เฟลชและกันนิงเห็นว่าน่าจะมีอิทธิพลต่อความยากง่ายต่อการอ่านมากที่สุด และมีผลต่ออคติของผู้วิเคราะห์น้อยที่สุด

หากมองอย่างผิวเผินอาจคิดว่าเป็นไปได้หรือที่จะประเมินระดับความยากง่ายต่อการอ่านด้วย " สูตร " หรือวิธีการทางคณิตศาสตร์ แต่หากคิดถึงหลักเกณฑ์ของการเขียนที่ดี ก็จะทำให้เห็นว่าเป็นไปได้

ความยาวของประโยคยังบ่งถึงความสัมพันธ์ภายในประโยค ประโยคยาว ๆ ประกอบด้วยคำหลายคำ หากมีคำมากขึ้น ความสัมพันธ์ในประโยคก็ยิ่งมากขึ้น ซึ่งก็ทำให้ผู้อ่านต้องใช้ความพยายามในการทำความเข้าใจมากขึ้นเช่นกัน ประโยคที่มีความคิดหลักอันเดียว (one sentence, one idea) ซึ่งเป็นหลักสำคัญของการเขียนที่ดี มักจะสั้นกว่าประโยคที่มีหลายความคิดและเยิ่นเย้อ

เมื่อสังเกตลักษณะของคำภาษาอังกฤษ จะพบว่าคำที่คนทั่วไปคุ้นเคยและเป็นรูปธรรม (concrete) มักจะสั้นกว่าค้ายาก และเป็นนามธรรม (abstract) (แม้ว่าคำยาว ๆ บางคำอาจเป็นที่คุ้นเคยของผู้อ่านมากกว่าคำสั้นบางคำก็ตาม) ดังนั้นการวัดความยาวของคำและของประโยค จึงเป็นตัวชี้ระดับความยากง่ายต่อการอ่านของงานเขียนได้ดีพอควร

Klare (1974: 96) นักวิชาการชาวอเมริกัน ซึ่งได้ศึกษาเรื่องความยากง่ายต่อการอ่านอย่างจริงจัง ได้กล่าวว่า " สูตรที่ประกอบด้วยตัวแปร (variable) เพียง 2 ตัว

ก็น่าจะเพียงพอ หากหนึ่งในตัวแปรนั้นคือ ความยาวของคำ ซึ่งเป็นตัวแปรในด้านความหมายของภาษาที่ใช้ (semantic variable) และอีกตัวแปรคือ ความยาวของประโยค ซึ่งเป็นตัวแปรในด้านโครงสร้าง หรือการผูกประโยค (syntactic variable) " เขาได้อธิบายว่าความยาวของคำมีความสัมพันธ์กับความคุ้นเคย (familiarity) ที่ผู้อ่านพึงมีต่อคำเหล่านั้นคือคำที่มีการใช้บ่อย ๆ มักเป็นคำสั้น ในขณะที่ความยาวของประโยคก็มีความสัมพันธ์กับความซับซ้อน (complexity) ของโครงสร้างประโยคนั้น ๆ

ประโยคยาว ๆ (ประมาณ 30 - 40 คำ) ก็มีใช้ว่าจะอ่านยากเสมอไป หากเขียนอย่างชัดเจน และมีโครงสร้างที่ไม่สับสน แต่หากมีประโยคยาว ๆ ติดกันโดยตลอด คงหาผู้ต้องการอ่านได้ยาก ยกเว้นจะสนใจ เรื่องนั้นอย่างจริงจัง อย่างไรก็ตามการเขียนประโยคที่สั้นมาก ๆ ติดกันหลาย ๆ ประโยค ก็อาจทำให้ผู้อ่านเบื่อ และประโยคที่สั้นมาก ๆ นั้นก็ไม่สามารถแสดงความสัมพันธ์ระหว่างข้อความต่าง ๆ ได้ ดังนั้นจุดสำคัญจึงอยู่ที่การเขียนโดยใช้คำที่เข้าใจได้ง่าย และประโยคมีโครงสร้างที่ชัดเจน ไม่ซับซ้อน และมีความยาวต่าง ๆ กัน เพื่อให้เกิดท่วงทำนองน่าอ่าน โดยที่พยายามให้คำเฉลี่ยวของคำอยู่ในช่วงที่ง่ายต่อการอ่าน ซึ่งผู้เชี่ยวชาญด้านการเขียนและความยากง่ายต่อการอ่าน ได้แนะนำว่าอยู่ระหว่าง 17 - 20 คำต่อประโยคโดยเฉลี่ย

การเขียนให้ง่ายต่อการอ่าน มีความจำเป็น เนื่องจาก

1. ทำให้มีคนอ่านสิ่งที่เราเขียน และเข้าใจตรงกับที่ผู้เขียนต้องการจะบอก
2. แม้ข้อความในงานเขียนจะให้ความรู้หรือมีสาระเพียงใดก็ตาม หากไม่มีใครอ่าน

ก็ไม่มีประโยชน์อันใด

สิ่งที่ผู้สนใจศึกษาความยากง่ายต่อการอ่านควรตระหนัก ก็คือ สูตรประเมินความยากง่ายต่อการอ่าน เป็นเพียง เครื่องมือชนิดหนึ่ง ในการประเมินระดับความยากง่ายของงานเขียนเท่านั้น และเครื่องมือนี้ก็มีข้อจำกัดบางประการดังที่ได้กล่าวมาแล้วในบทที่ 2 คือ วัดได้เฉพาะความยากของสไตลการเขียน แต่ก็ไม่สามารถวัดความยากดังกล่าวได้อย่างสมบูรณ์ และไม่สามารถบอกได้ว่างานเขียนนั้น เป็นงานเขียนที่ดีหรือไม่ กล่าวคือ การได้คะแนนความยากง่ายต่อการอ่านในระดับดี ก็มีได้รับประกันว่างานเขียนนั้น เป็นงานเขียนที่ดี เพียงแต่บ่งชี้ว่างานเขียนนั้น มีโอกาสที่ผู้อ่านทั่วไปจะเข้าใจได้โดยง่ายเท่านั้น

การใช้สูตรฯ จึงเป็นการตรวจสอบว่างานเขียนนั้น มีโอกาสที่ผู้อ่านจะเข้าใจได้มากน้อยเพียงใด หากผู้เขียนตระหนักว่าการเขียนประโยคยาว ๆ และใช้คำหลายพยางค์มาก ๆ อาจทำให้งานเขียนนั้นเข้าใจยาก ก็อาจปรับปรุงการเขียนโดยหลีกเลี่ยงประโยคยาว ๆ ที่ไม่จำเป็น รวมทั้งใช้คำง่าย ๆ แทนสำนวนที่เข้าใจยาก ซึ่งก็จะช่วยให้การสื่อสารด้วยการเขียนมีประสิทธิภาพมากขึ้น

ดังนั้นจึงมีความมุ่งหมายที่ได้จากการประเมินด้วยสูตรประเมินความยากง่ายต่อการอ่าน ดังที่ผู้เชี่ยวชาญด้านการเขียนชาวอเมริกันผู้หนึ่ง (Hoskins, 1973: 363) ได้กล่าวว่า " สูตรฯ เหล่านี้ไม่ได้ทำอันตรายต่อลักษณะการเขียนทางวารสารศาสตร์ ที่ยึดถือติดต่อกันมาเกี่ยวกับความกระชับ ความง่าย และการคำนึงถึงผู้อ่าน (consideration of the reader) แต่กลับแสดงให้เห็นว่าในปัจจุบัน ลักษณะเหล่านี้บางครั้งก็ถูกละเลยไป "

ข้อเสนอแนะ

ก. ข้อเสนอแนะทั่วไป

1. ผู้เขียนควรมุ่งเน้นให้ผู้อ่านเข้าใจ (express) มากกว่าที่จะมุ่งให้ประทับใจ (impress) คือ ควรเขียนให้เข้าใจง่าย ๆ ไม่ใช่พยายามแสดงความสามารถในการสรรหาคำศัพท์แปลก ๆ มาใช้โดยไม่จำเป็น โดยเฉพาะเรื่องในหนังสือพิมพ์นั้นควรจะเข้าใจได้โดยง่ายและโดยเร็ว ดังที่ สุภา ศิริมานนท์ (2536: 53) นักหนังสือพิมพ์อาวุโส และ Mr. Graeme Loveridge ของเดอะเนชั่นได้กล่าวไว้ ถ้านักมุ่งที่จะสื่อสารไปสู่คนจำนวนมาก ๆ ก็ควรหลีกเลี่ยงคำยาก ๆ และประโยคยาว ๆ ซึ่งจะทำให้งานเขียนซับซ้อนและยากต่อความเข้าใจ

2. ผลการวิจัยพบว่าชาวในประเทศไทย ซึ่งส่วนใหญ่เขียนโดยนักเขียนของหนังสือพิมพ์ ยากต่อการอ่านมากกว่าชาวต่างประเทศจากสำนักข่าวต่างประเทศ ผู้เขียนเรื่องรวมทั้งบรรณาธิการตรวจแก้ไขต้นฉบับ ทั้งของบางกอกโพสต์และเดอะเนชั่น น่าจะสามารถทำให้งานเขียนง่ายต่อการอ่านขึ้นได้ ด้วยการใช้คำสั้น ๆ ง่าย ๆ และเขียนประโยคให้สั้นลง โดยตัดคำที่ไม่จำเป็นออก

ในการเขียนประโยค จุดสำคัญไม่ได้อยู่ที่ต้องเขียนให้สั้นที่สุด แต่ควรเขียนให้มีโครงสร้างที่เข้าใจได้ง่าย และยึดหลักที่ว่า " หนึ่งความคิดต่อหนึ่งประโยค " (one sentence, one idea) คือควรแยกข้อความที่ไม่เกี่ยวกับประโยคนั้น ไว้ในอีกประโยคหนึ่ง นอกจากนี้ก็ไม่ควรเขียนให้ประโยคยาวเกินไป (30 คำขึ้นไป) โดยเฉพาะประโยคในย่อหน้าแรก ๆ ของเรื่อง ดังที่หนังสือเกี่ยวกับการเขียนและบรรณาธิการตรวจแก้ไขต้นฉบับ ทั้งของบางกอกโพสต์และเดอะ เนชั่นได้แนะนำไว้

3. นอกจากจะเน้นความถูกต้องของเนื้อหาแล้ว ผู้บริหารของหนังสือพิมพ์ควรให้ความสำคัญกับการเขียนเรื่องให้ชัดเจน อ่านเข้าใจง่ายและไม่เยิ่นเย้อ ความชัดเจนและกระชับจำเป็นอย่างยิ่งต่อสื่อมวลชน สิ่งที่ชัดเจนจะทำให้การสื่อสารประสบผลสำเร็จได้ง่ายกว่าสื่อที่คลุมเครือ และความกระชับของเนื้อหา (โดยการตัดข้อความที่ไม่จำเป็นออกไป) ก็มีความสำคัญมากสำหรับหนังสือพิมพ์ที่มีเนื้อที่และเวลาในการทำงานจำกัด

แม้จะไม่มีหลักฐานชัดเจนว่า การทำให้เนื้อหาของหนังสือพิมพ์ง่ายต่อการอ่านมากขึ้นจะช่วยเพิ่มยอดขายได้* แต่หนังสือพิมพ์ก็ไม่ควรละเลยความจริงที่ว่าคนทั่วไปไม่ชอบอ่านสิ่งที่เข้าใจยาก เป็นความจริงที่ว่าผู้อ่านของทั้งบางกอกโพสต์และเดอะ เนชั่นหลายคนมีการศึกษาสูง หรือสามารถเข้าใจภาษาอังกฤษได้ดี แต่ก็ไม่ควรละเลยผู้อ่านที่มีการศึกษาน้อยกว่า หรือผู้ที่มีความสามารถเข้าใจภาษาอังกฤษด้อยกว่า มิฉะนั้นอาจเสียผู้อ่านจำนวนมากไป และแม้แต่ผู้ที่สามารถเข้าใจภาษาอังกฤษได้ดี ก็คงไม่ชอบอ่านเรื่องที่เข้าใจยาก ๆ เช่นกัน โดยเฉพาะลักษณะการเขียนที่ประโยคมีโครงสร้างซับซ้อน ไม่ชัดเจน และใช้คำยาก ๆ ที่ผู้อ่านไม่คุ้นเคยเป็นส่วนใหญ่

---

* ในสหรัฐอเมริกามีการวิจัย 2 ชิ้นที่พบว่า การเขียนให้ง่ายต่อการอ่านมากขึ้นสามารถช่วยเพิ่มยอดขายของหนังสือพิมพ์ได้มากพอควร (substantially) โดยที่ไม่ทำให้ความเข้าใจของผู้อ่านลดลง (Fowler and Smith, 1982: 460)

๑. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรทำการวิจัยผู้อ่านหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษ โดยการนำเนื้อหาในแบบต่าง ๆ (เช่น ข่าวการเมือง บทบรรณาธิการ ข่าวบันเทิง - สังคม ฯลฯ) หรือสัปดาห์การเขียนลักษณะต่าง ๆ (เช่น ใช้สำนวนหรูหรา ประโยคยาว ๆ หรือใช้คำสรรพนามและประโยคสั้นกว่า) ให้ผู้อ่านเลือกว่าแบบใดง่ายต่อการอ่านมากกว่ากัน และหากนำผลที่ได้ไปเปรียบเทียบกับผลการคำนวณความยากง่ายต่อการอ่านของตัวอย่างชุดเดียวกัน ด้วยสูตรฯ คงจะทำให้การวิจัยสมบูรณ์ยิ่งขึ้น
2. ควรนำตัวอย่างงานเขียนจากหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษ ให้ผู้อ่านชาวไทยที่มีการศึกษาในระดับต่าง ๆ อธิบายว่ามีความยากง่ายในระดับใด (เช่น ง่ายมาก ง่ายค่อนข้างง่าย ปานกลาง ค่อนข้างยาก ยาก หรือยากมาก) เพื่อประเมินว่าผู้อ่านคนไทยเห็นว่า เนื้อหาหนังสือพิมพ์ดังกล่าวมีความยากง่ายเป็นอย่างไร และหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษของไทยน่าจะเหมาะกับผู้อ่านที่มีการศึกษาตั้งแต่ระดับใดขึ้นไป
3. หลังจากทำการวิจัยนี้พบว่า โดยเฉลี่ยเนื้อหาของบางกอกโพสต์และเดอะเนชั่นมีความยากในระดับมหาวิทยาลัย ก็ควรมีการวิจัยว่า สิ่งพิมพ์ภาษาอังกฤษที่มีเป้าหมายเป็นผู้อ่านในวัยรุ่น เช่น หนังสือพิมพ์ Student Weekly หรือนิตยสาร Nation Junior มีความยากง่ายอยู่ในระดับใด รวมทั้งอาจมีการศึกษาวารสารภาษาอังกฤษที่ผลิตโดยองค์การสื่อมวลชนไทย เช่น Manager หรือ Business Review และหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษรายวันใหม่ของไทย 2 ฉบับ คือ Thailand Times และ Business Day^{*}
4. ควรมีการวิจัยว่า เนื้อหาหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษในปัจจุบัน (โดยเฉพาะบางกอกโพสต์และเดอะเนชั่น) มีความยากง่ายต่อการอ่านต่างจากในอดีตอย่างไร เพื่อจะได้ทราบแนวโน้มของการใช้ภาษา ในแง่ของการใช้คำ และลักษณะการเขียนประโยค (เช่น ใช้คำยาวขึ้น หรือประโยคมีความยาวและซับซ้อนขึ้นหรือไม่)

---

* Business Day เป็นหนังสือพิมพ์รายวันภาษาอังกฤษ ที่เน้นข่าวธุรกิจ และเป็นฉบับล่าสุดของไทย เริ่มออกจำหน่ายเมื่อวันที่ 9 มกราคม 2538

5. อาจมีการวิจัยผู้ที่อ่านหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษ โดยตั้งคำถามว่า มีสิ่งใดบ้างที่หนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษควรต้องปรับปรุง และในจำนวนนั้นมีความยากง่ายของเนื้อหาด้วยหรือไม่ (ควรมีคำตอบให้ผู้อ่านเลือก) เพื่อจะได้ทราบว่าผู้อ่านให้ความสำคัญกับเรื่องความยากง่ายต่อการอ่านของเนื้อหาอย่างน้อยเพียงใด

6. ในการวิจัยครั้งต่อไป ควรเลือกใช้สูตรใดสูตรหนึ่ง ระหว่างของเฟลชและของกันนิง เนื่องจากทั้งสองสูตรให้ผลคะแนนความยากง่ายต่อการอ่านในระดับที่ใกล้เคียงกัน ไม่จำเป็นต้องวิจัย เปรียบเทียบผลที่ได้จากการคำนวณด้วยสูตรทั้งสองอีก